

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 120. Ἐξέ-
μνην δραχ. 65. Τρίμηνην δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγέλου γράμμα διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς Δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει πάντων ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξῆρμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἑλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐλαῖου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἐπιθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 11 Μαΐου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 24

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ πατριαρχικὴ αὐτὴ εἰκόνα ἔδω-
σε θάρρος στοὺς τρεῖς μικροὺς ποὺ ἦ
μυροῦδιὰ τῶν φαγητῶν τοὺς εἶχε τρυ-
πῆσει τὴν μύτη. Τὴν στιγμή ποὺ τὰ
παιδιά ἐτοιμάζονταν νὰ μπουδῶν, ὁ νοι-
κοκύρης, στρέφοντας κατὰ τὴν πόρτα,
τὰ εἶδε πρῶτος.

— Ἦ παιδιὰ εἶν' αὐτά;
εἶπε.

Ἀμέσως ἔλοι ποὺ ἦσαν
καθισμένοι γύρω ἀπὸ τὸ
τραπέζι κοίταξαν κατὰ τὴν
πόρτα. Αὐτὸ ἔκανε τοὺς
τρεῖς μικροὺς νὰ δειλιά-
σουν καὶ νὰ μὴ τολμοῦν
νὰ προχωρήσουν.

— Κοπιάστε, παιδιά μου,
καλῶς ὠρίσατε, εἶπε ὁ νοι-
κοκύρης. Ἄν σὰς μύριαν
ῥαῖα τὰ φαγητά μας, ἔ-
λατε καθήστε. Τὸ τραπέζι
μας ἔχει τόπο καὶ περισ-
σεύει καὶ φαί. Κοπιάστε.

Ἡ φωνὴ τοῦ νοικοκύρη
ἦταν λίγο βαρειά, ἦταν
ὅμως τόσο γλυκεῖα κι' ἔ-
δειχνε τόση καλωσύνη, ποὺ
τὰ μικρὰ ξέχασαν ἔλους
τοὺς φόβους τοὺς καὶ μπή-
καν θαρρετά.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύ-
ριε, εἶπε ὁ Γιάννης πλη-
σιάζοντας, δὲν ἤρθαμε γιὰ
τὸ φαγητὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ
σὰς παρακαλέσουμε νὰ μὰς
πῆτε, ἂν ξέρετε, ποὺ μπο-
ροῦμε νὰ βροῦμε τὸν κύριο
Θωμᾶ Καστέρα.

— Δὲν μποροῦσατε νὰ
πετύχετε καλύτερα γιὰ νὰ
ρωτήσατε. Ἐδῶ κάθεται
ὁ γενναῖος φίλος μου Κα-
στέρας, εἶπε ὁ κύριος τοῦ
οπιτιοῦ. Ὅκτῳ μέρει σω-

στὲς μένει μαζί μας ὁ Καστέρας. Ἄν
δὲν τὸν βλέπετε ἀπόψε μαζί μας στὸ
τραπέζι, εἶναι γιατί πῆγε σήμερα τὸ
πρωτὸ στὸ βουνό. Δὲν θάναί περίεργο
νὰ φανῆ σὲ λίγο, ἐκτός ἂν τὸ βρωμο-
λιοντάρι τὸν ἀναγκάσῃ νὰ τοῦ κἀνῃ
δλη τὴ νύχτα καρτέρι. Ὁρκίσθηκε ὁ
ἀντρωμένος φίλος μου νὰ μὰς γλυ-
τώσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ θηρίο ποὺ μὰς ἔ-
κανε τόσο καιρὸ τώρα ἄνω κάτω.

Ἄν δὲν φανῆ ἀπόψε, τὸ πρωτὸ χωρὶς
ἄλλο θὰ τὸν βρῆτε δῶ. Μιὰ ὅμως
καὶ γυραῖα τὸν γενναῖο φίλο μου
καθήστε νὰ φάμε. Μπορεῖ νὰ ἔρθῃ
ἀπόψε κι' ἔτσι νὰ τὸν προφτάσετε.

Τὰ παιδιὰ δὲν περιμέναν νὰ τοὺς
τὸ ποῦν δευτέρη φορά. Χαρούμενα
δέχθηκαν τὴν πρόσκληση τοῦ φιλόξε-
νου οἰκοδεσπότη ποὺ στὸ μεταξὺ εἴ-
χε πει κι' ἔφεραν τρεῖς πιάτα ποὺ
τὰ γέμισε μὲ ἀχνιστὸ φαί.

Μετὰ τὸ φαγητὸ τὰ παι-
διὰ διηγῆθηκαν τὴν ἱστο-
ρίαν τους καὶ ὁ οἰκοδεσπό-
της χάρηκε πολὺ μιλῶν-
τας πῶς ἦσαν ἀντίφια
τοῦ Θωμᾶ Καστέρα. Σὲν
ἤρθε ἡ ὥρα νὰ κοιμηθοῦν
ἡ νοικοκυρὰ ἔβαλε τὰ παι-
διὰ σὲ μιὰ ῥαῖα κάμαρα,
κοντὰ σ' ἐκείνην ποὺ κοι-
μόταν ὁ θεῖος τους.

— Ἔτσι, τοὺς εἶπε, ἔταν
ἔλθῃ ὁ θεῖος σας, θὰ μπο-
ρέσατε νὰ τρέξετε ἀμέσως
νὰ τοῦ φιλήσετε τὸ χέρι.

Ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ
Φραγκίσκος δὲν πρόφθα-
σαν ν' ἀκουμπήσουν τὸ
κεφάλι στὸ μαξιλάρι κι'
εἶχαν κι' ἄλλας ἀποκοιμη-
θῆ. Ὁ Γιάννης ὅμως μὲ
τὴν ἐννοια ὅτι μποροῦσε
νὰ ῥθῃ ὁ θεῖος τους ἔμεινε
πολλὴ ὥρα ἀγρυπνός. Κά-
θε φορά ποὺ ἀκούε καμ-
μιὰ πόρτα ν' ἀνοίγονται
ἢ κανένα σκυλλὸ νὰ
γαυγίξῃ, ἀνασηκωνόταν
νομίζοντας πῶς ἤρθε ὁ
θεῖος του. Μὲ τὰ πολλὰ,
ἀποκαμωμένος, ἔκλεισε τὰ
μάτια χωρὶς νὰ τὸ κατα-
λάβῃ καὶ κοιμήθηκε βα-
θεία.

Ὅταν ξύπνησε ἦταν
πιά ἡμέρα.

Τὸ καλὸ παιδί ἀνακα-

Ἐπίγραμμα ἀπὸ τὸ θεῖο μου; φωνάζει ὁ Γιάννης!
(Σελ. 210 στ. β')

θισμένο στο κρεβάτι του έλεγε μοναχό του :

«Ο θεός θα ήλθε χωρίς άλλο και δεν θα θέλησε να μας ξυπνήσει. Τώρα θα κοιμάται ακόμη. Τι πρέπει λοιπόν να κάνω ; Να τρέξω να τον ξυπνήσω ή να περιμένω να σηκωθεί μόνος του; Δεν θα το κακοφανή βέβαια αν τον αφήσουμε να κοιμηθῆ λίγο περισσότερο μα και θα γύρισε κατακουρασμένος από τους τόσους δρόμους που έκανε στα βουνά κυνηγώντας το λιοντάρι. Τι να κάνω λοιπόν ; "Αν όμως πάλι είναι ζόπιος και μές περιμένῃ να πάμε να το ποούμε την καλημέρα» ;

Κι' ο κακομοιρός ο Γιάννης δεν ήξερε τί ν' αποφάσισῃ. Στο τέλος πήρε την απόφαση να πάη στο δωμάτιο του θεού του. Βγήκε λοιπόν σιγά, σιγά απ' την κάμαρά τους, στάθηκε έξω από την κάμαρα που κοιμόταν ο θεός του και χτυπώντας ελαφρά την πόρτα είπε : «Είστε ζόπιος θεί μου ; Είμαι ο Γιάννης ο ανιψιός σας». Και περίμενε.

Καμιά απάντηση. Χτύπησε δυνατώτερα για δεύτερη φορά. "Αλλά και πάλι τίποτε.

Χτυπάει και για τρίτη φορά. Κι' επειδή ούτε τώρα δεν του αποκρίθηκε κανείς, γύρισε το κλειδί και άνοιξε την πόρτα.

Το δωμάτιο ήταν άδειο, το κρεβάτι στρωμένο και άπειραχο.

Καταλυπημένος γύρισε ο Γιάννης στην κάμαρά του όπου ηδρε ζόπιους τον Μίχαλάκη και τον Φραγκίσκο.

— Που ήσουν, Γιάννη ; τον ρώτησαν άμέσως κι' οι δύο τους. Δεν ήρθε ακόμα ο θεός; Μπορεί νάρθη τώρα σε λίγο.

Μ' ελο όμως που η ημέρα είχε προχωρήσει το σπίτι ελο φαινόταν σαν να κοιμόταν ακόμη. Δεν άκουγόταν τίποτε. "Ο Γιάννης αποφάσισε να περιμένῃ λίγη ώρα ακόμη κι' από κει να κατεβῆ στο κάτω πάτωμα για να ιδῆ τί γίνεται. Σαν κατέβηκε εκεί δεν βρήκε ψυχή. Τέλος μετά πολλά ανάκαλιψε στην κουζίνα μια γριά όηρητέρα που του είπε πως από πολλῃν ώρα τώρα, δλόκληρη η οικογένεια είχε πάει στα χωράφια.

Τότε ανέθηκε κι' αὐτός στην κάμαρά του, βοήθησε τ' αδελφια του να ντυθούν και από κει τὰ τρία παιδιά κατέβηκαν γρήγορα-γρήγορα κι' έτρεξαν να βρουν τον κύριο του σπιτιού που φόρτωνε μονάχος του ένα άμάξι με σανό.

— Α ! ! ! κάτι πρωί ξυπνήσατε, τους φώναξε γελώντας με καλωσύνη. Κοιμηθήκατε καλά ; Τὸν περιμένατε λοιπόν τον θεό σας αλλά δεν ήρθε.

Μην άνηουχῆτε όμως και δεν θ' άργήσῃ να φανῆ. Θα έμεινε φαίνεται να κάνῃ καρτέρι του θηριού. Πρέπει να ξέρετε πως μ' αὐτὰ τὰ λιοντάρια δεν ξέρει κανείς πότε θα ξεμπερδέψῃ. "Αλλά δεν θ' άργήσῃ, έννοια σας. Βάζω όμως στοίχημα πως η κυρά "Αργυρή σας άφησε να φύγετε απ' το σπίτι χωρίς να σας δώσῃ να τοιμησῆτε κάτι. Σταθήτε μια στιγμή κι' έφθασα. "Εχω και λίγη δουλειά στο σπίτι. "Η ώρα είχε δέκα κι' έχομε σήμερα συνεδρίαση στο Δημοτικό Συμβούλιο. Βάζω το κεφάλι μου πως οεις δεν θα βλέπετε απ' την πείνα. Που να περιμένετε λοιπόν ως το μεσημέρι που θα φάμε ; Τὰ παιδιά δεν περιμένουν. Τὸ ξέρω από λόγου μου.

Οι τρεις μικροί δεν περιέμεναν καλύτερη κουβέντα ; πήγαν μαζί με τον νοικοκύρη που τόσο πρόθυμα και γιομάτος κέφι τους έδινε δλων τῶν ειδῶν τις πληροφορίες για τὸ χωριό, για τὰ προιόντα του, τὸ κλίμα του και για ἕνα σωρό άλλα πράγματα.

— "Ε ! παιδιά μου, τὸ χωριό μας είναι χαρὰ Θεοῦ. "Ε ! και νάθελε ο θεός σας να καθῆσῃ εδῶ μαζί μας. Θα τοῦ χτίσουμε ἕνα σπιτάκι σ' εκείνο και τὸ αικόπεδο. Μὰ δεν ξέρετε τί καλά θα περάσωμε αν θάχουμε γείτονα τον φίλο μου Καστέρα. Και δεν θὰ ξεδέψῃ τίποτε. "Ολοι εδῶ είναι έτοιμοι να τον βοηθήσουν και τὰ ξεῖθα θὰ βρουν από την καρμπίνα του. Μήπως δεν τοῦ χρωστάμε τόσα και τόσα από την στιγμή που μές εγγλότισε από τὰ καταραμένα αὐτὰ θηρία που εδέκωναν τὰ καλλίτερα ζῶα μας.

— Τι καλά που θάταν, αν ήθελε ο θεός ! είπε ο Γιάννης.

— Θα προσπαθήσουμε να τον καταφέρουμε τον κύρ Καστέρα. Πρέπει τελοσπάντων ν' άφήσῃ τὰ πολλά σουβρα-φέριτα και να καθῆσῃ πιά σ' ἕνα μέρος να ήσυχάσῃ. "Α ! να που φθάσαμε. Κυρά "Αργυρή, κυρά "Αργυρή ! "Ελα γλήγορα, τρέξε, πρόφθασε, δός στα παιδιά να τοιμησῆσουν κάτι ως τὸ μεσημέρι που θα φάμε. Δός τους ψωμί, αυγά, τυρί, δτι τελοσπάντων έχεις. Τὰ καυμένα δεν βλέπουν απ' την πείνα.

— Νά με, να με, άφεντικό, αποκρίθηκε η γρηά μαγερίσσα καθώς σηκωνόταν με πολύ κόπο.

Κι' ύστερα είπε :

— "Αλήθεια, έχετε κι' ἕνα γράμμα.

— Γράμμα ; Για κόιτα ! Τι σημαίνει άραγε αὐτό ; Γράμμα από τον Καστέρα !

— Τὸν θεό μου ; ρώτησε ο Γιάννης.

(*Ακολουθεῖ)

KIMON AKIΔHΣ

Ο ΚΗΠΟΣ ΜΑΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από προηγούμε. και τέλος —

"Ηταν κουρεμένος σύρριζα κι' είχε κάτι μεγάλη κι' άραιά γένεια. Είχε κάτι χεροβίλες τεράστιες με τεντωμένα δάχτυλα. Αὐτὲς τελοσπάντων φοβόμουν και τὰ μεγάλα μάτια του, που ήταν σαν αυγά. Νά, τόσα χρόνια πέρασαν από τότε, κι' όμως θὰ μπορούσα να σας τὸν ζωγραφίσω και τώρα άπαράλλαχτον, κι' ως τύχαινε, να μὴν τὸν ξαναϊδῶ. Γιατί τὸν ξανάειδα : Μεγάλος πιά, ξεφυλλίζοντας στη βιβλιοθήκη ἕνα παλιὸ "Εθνικὸ "Ημερολόγιο, ετυχε η ματιά μου, να πέσῃ επάνω σ' ἕνα σκίτσο, που συνώδεσε μια ψυχιατρική μελέτη. Τὸ σκίτσο αὐτὸ δεν παριστανε κανέναν άλλον, παρά τὸν τρομερὸ Μεσημεριανὸ τῶν πρώτων παιδικῶν μου χρόνων, που τώρα τόσο τὸν άγαπῶ κι' ως μ' ἔκανε να τὸν φοβάμαι κάθε φορά που τὸν εδλεπα !

Στὸν κήπο μας δεν άνηλιζαν λουλούδια. Ποτὲς μὲς σ' αὐτὸν δεν είχαν φυτρώσει τριαντάφυλλα, κρίνα ή γιοσεμιά. Μὰ εἰπαιζα, έτρεχα, πηδούσα ελη μέρα μὲς σ' αὐτὸν χωρίς να τὸν βαρεθῶ, χωρίς να πληξῶ ποτέ. "Ηταν άπέραντος κι' ατέλειωτος. "Απ' τὸν οὐρανὸ του κατέβαιναν τόσα πράγματα : πεταλοῦδες, γλάροι και χαρταετοί. Τὸ βράδυ και τὰ καλοκαιριάτικα μεσημέρια στοίχειωνε : "Ο ήλιος έτρεμε, Νεραίδες χοροπηδώντας στὸν άγέρα έπλεναν τὰ κανιά τους, σηκώνοντας τὸν άνεμοστρόβιλο, ο Μεσημεριανὸς πετοῦσε από πάνω τους χωρίς φτερά-μορφὲς ζωντανεύαν μὲς στο σκοτάδι του κι' ο Κομήτης έτρεχε, βιαστικός, να προσπεράσει τὸ Φεγγάρι... Μὰ ελα αὐτὰ τὰ πράγματα βρίσκονται τώρα τόσο πολὸ μακριά μου ! "Εχουν περάσει χρόνια από τότε, τόσα χρόνια. Τὸ ήσυχο τοῦτο βράδυ μου ξανάρχονται στη μνήμη μου ξεκινώντας, από τὰ χρόνια εκείνα, που ελα μου φαίνονταν τυλιγμένα μ' ἕνα μαγικό πέπλο. "Από τὰ χρόνια, που ελα τὰ πράγματα—άψυχα κι' έμφυχα—τὰ θάρροσα, πως είχαν μέσα μια υπερφυσική δύναμη και κάτι σαν νόηση.

Ξανάρχονται στη μνήμη μου και μαῦ γαληνεύουν την καρδιά. Ξανάρχονται από τὰ χρόνια που δεν θα ξαναγυρίσουν πιά ποτέ και γεμίζουν ήρεμία και απλότητα δλόκληρο τὸ ήσυχο κι' εἰρημικὸ τοῦτο άνοιξιό-τι-κο βράδυ...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΚΗΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΟΥ

— Δραστηριότητες μου.

ΕΙΧΑ να ταξιδέψω τόσα χρόνια, ώστε τὸ ταξίδι που έκανα αὐτὲς τις ἡμέρες ως τὴ Θεσσαλονίκη μου φάνηκε τὸ πρώτο μου. Κι' αλήθεια, είχε εδρες τις συγκινήσεις κι' ελο τὸ θέλητρο ἑνὸς πρώτου ταξιδιού. "Ενόμιζα πως δνειρεύομουν εταν, την Κυριακή του Πάσχα, κατὰ τὸ μεσημέρι. Ξεκίνησα για τὸ Σταθμὸ και πήρα ἕνα τραίνο, που σε λίγο ξεκίνησε κι' αὐτὸ για να με πάη... στο άγνωστο. Και μήπως δεν ήταν για μένα τὸ «άγνωστο» δ,τι θὰ εδλεπα τις έντεκα ώρες που θὰ βαστούσε τὸ ταξίδι ; Είπα πως είχα να ταξιδέψω πολλὰ χρόνια, ίσως άπάντα από εἰκοσι. "Αλλά και τὸν καιρὸ εκείνον που ταξίδευα—και συχνὰ μάστιχα—δεν πήγαίνα παρά ως τὴ Ζάκυνθο, είτε περνώντας τὸν "Ισθμό, είτε κάνοντας τὸ γύρο τῆς Πελοποννήσου. Πρὸς τὰπάνω, πρὸς τὸ βορρῖο, δεν είχα πάει ποτέ. Βοιωτία, Θεσσαλία, Μακεδονία, μου ήταν άγνωστες. Τις εδλεπα πρώτη φορά, ταξιδεύοντας ως τὴ Θεσσαλονίκη. Και πρέπει να όμολογήσω πως σὰ φυσική όμορφιά, σὰ θέαμα, η βορεινή "Ελλάδα είναι άνωτερη από την άλλη. "Ολη βέβαια είναι ωραία—κι' η "Αττική, κι' η Πελοπόννησος, και τὰ νησιά τοῦ "Ιονίου, και τὰ νησιά τοῦ Αιγαίου—αλλά δ,τι βλέπει ο ταξιδιώτης, περνώντας τὰ σύνορα τῆς "Αττικής, μὲ φαίνεται πως δεν συγκρίνεται με τίποτε, οὔτε στην "Ελλάδα, οὔτε ίσως στὸν κόσμο.

Αὐτὸ βέβαια δεν μπορῶ να τὸ βεβαιώσω ἐγὼ ο άταξιδευτός. Τὸ εβδαιώνω όμως πολλοὶ ταξιδευμένοι. Και θυπομαι τώρα—η καλλίτερα, τὸ θυμήθηκα στὸ τραίνο που με πήγαίνε στη Θεσσαλονίκη—τί εἶπε ένας Γάλλος αρχαιολόγος που γύρισε ελη τὴν Εδρώπη και τὴν "Ανατολή : «"Η "Ελλάδα έχει τοῦτο τὸ ξεχωριστὸ άμα φτάσῃς στο ψηλότερο της σημειο, στὸν "Όλυμπο, τὴ β λ ε π ε ι σ δ λ α κ ε ρ η. "Οχι γιατί εἶναι μικρή—άλλες χώρες είναι μικρότερες—αλλά γιατί η άτμοσφαίρα της είναι τόσο καθαρή ώστε να βλέπῃς σε πολὺ μεγάλη απόσταση, και γιατί τὰ βουνά της είναι βαλμένα σε τέτοιον τρόπο, που να μὴν κρύβῃ τὸ ένα τὸ άλλο». Λοιπόν ναί, εταν εφτασα κι' ἐγὼ κοντὰ στὸν "Όλυμπο, εἶδα δλόκληρη τὴν "Ελλάδα ! Τὰ βουνά, τὸ ένα πλάι και πίσω απ' τὸ άλλο, που οί κορυφὲς και τῶν πῶ μακρινῶν ήταν δρατές, άπαστελοσαν, να παύμε,

μιά συστάδα που ξεπερνούσε βέβαια τὰ ελληνικά σύνορα. Και εταν τὸ τραίνο έτρεχε πάνω σ' ἕνα ψηλὸ δροπέδιό, σχεδὸν σαν άεροπλάνο—τί μαγεία !—εδλεπα δλόγυρα πληθος άλλα βουνά, καθένα με τὸ χρώμα του—πράσινα, γαλάζια, σταχτιά, κερρινα, κατὰ τὴν απόσταση—και κάτω, βαθιά, πότε τοὺς άπέραντους κάμπους, που τοὺς έσχιζαν ποτάμια, και πότε τὴν άπέραντη θάλασσα, η μὴ λιμνη που εμοιαζε με θάλασσα...

Τὸ θέαμα, καθ' ελη τὴ διαδρομή, ήταν τόσο μαγευτικό, ώστε δεν αίστάνθηκα κόουραση, δεν εκλεισα τὰ μάτια μου στιγμή, και λυπήθηκα εταν βράδουσε και δεν μπορούσα πιά να βλέπω. Μὲ παρηγοροῦσε μόνο η ιδέα πως στὸ γυρισμό, φεύγοντας από τὴ Θεσσαλονίκη ἡμέρα, θὰ εδλεπα κι' εσα δεν εἶδα στὸν πηγαμὸ, και προπάντων τὰ περίφημα Τέμπη, ἕνα δνειρο φυσικῆς όμορφιάς που θὰ μὲ μείνῃ αδέχαστο. Τὸ ίδιο θὰ μὲ μείνῃ κι' ο χιονισμένο Παρνασσὸς, κάτω απ' τίς ακτινὲς τῆς δύσης, επως τὸν εἶδα πηγαινόντας. Τὰ Τέμπη δεν μὲ θυμισαν τίποτε. Τὰ εδλεπα εκστατικὸς χωρὶς να συλλογιέμαι τίποτα. "Ο Παρνασσὸς όμως μὲ θυμισε τὸ στίχο από τὸν «Οιδίποδα» τοῦ

Σοφοκλή : «Ελαμφε φάμα νιφέντος από Παρνασσὸδ». "Η εφάμα» ήταν ο χρησμός που βγήκε από τὸ μαντείο τῶν Δελφῶν, σαν ἕνα φῶς πάνω απ' τὰ χιόνια τοῦ Παρνασσὸδ. Γι' αὐτὸ «ελαμφε». Κι' η ποιητική εικόνα είναι τόσο μεγαλόπρεπη, εσο κι' εκεῖνη που εδλεπα, εκστατικός, στην πραγματικότητα. Τι τὰ θέλετε ! οί όμορφὲς τῆς Φύσης μόνο με τίς όμορφὲς τῆς Τέχνης μποροῦν να συγκρίθουν...

Μου έκαμε ακόμα έντύπωση η κατάσταση κι' ανθοστολισμένη ερημιά τῶν ταπεινῶν τῆς μεγάλης εξοχής. Τρέχαμε πολλὰ λεπτά τῆς ώρας σ' ἕνα βουνὸ η σ' ἕνα κάμπο, χωρὶς να βλέπουμε οὔτ' ἕνα σῆτι, οὔτ' ἕνα ζῶο, οὔτ' ἕνα άνθρωπο ! Και σ' αὐτὰ τὰ μέρη—θα τὰ ελεγα άγρια αν δεν ήταν τόσο καλλιεργημένα, τόσο ἡμερα—τὸ φυσικὸ μεγαλεῖο ήταν άνωτερο, παρά σ' άλλα όπου βλέπαμε κι' άγρόσπιτα εδῶ κι' εκεί, η κανένα κοπάδι πρόβατα, βάδια κι' ελόνα.

Μεσάνυχτα σχεδὸν εφτασα στη Θεσσαλονίκη. "Αλλά τις έντυπώσεις μου από τὴ μακεδονική πρωτεύουσα και τὴν τρίημερή εκεί διαμονή μου, θα σας τις γράψω στα ερχόμενα.

Σας άπαύομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

2.
Αὐὸ ήταν οί περιφημότεροι γιατροὶ τοῦ τόπου, κι' οί παλατιανοὶ τοὺς εἶπαν να εξετάσουν τὸ βασιλιά και να κάμουν συμβούλιο για τὴ θεραπεία του. Φυσικά, οί γιατροὶ δέχτηκαν όλοπρόθυμα.

"Αλλά ο Πάντζαρος ο Πρώτος δεν είχε σε όπόληψη τοὺς γιατροὺς και δεν τοὺς ήθελε οὔτε σαν ήταν άρρωστος στὸ κρεβάτι.

— Τι μὲ φέρατε αὐτοὺς τοὺς τσαρλατάνους ; φώναξε με θυμὸ άμα τοῦ τὸ εἶπαν. Γι' άρρωστο μ' εχετε ; Να μη τοὺς ιδῶ στα μάτια μου, και να πᾶνε άμέσως από κει που ήρθαν !

Οί δύο γιατροὶ αναγκάσθησαν να νακατευθοῦν μετὸς παλατιανούς, για να μη φαίνονται, και κρυμμένοι, άκουγαν με τρόπο τὰ λόγια κι' εβλεπαν τὰ καυώματα τοῦ βασιλιά, για να καταλάβουν τί έχει. "Ετσι, άφου τὸν παρακολούθησαν κάμποσο, κλείσθησαν σε μια κάμαρα να κάμουν συμβούλιο.

"Αλλά καθόλου σύμφωνοι δεν βροθήκαν στη διάγνωση τους. — Είναι τοῦ κεφαλιού ! έλεγε ο ένας τοῦ κεφαλιού και τῶν νεύρων. — Είναι τοῦ στομαχιού ! έλεγε ο άλλος τοῦ στομαχιού και τῆς χολῆς. — Θέλει γιατρικά κατευναστικά και καταπρωϊοντικά ! έλεγε ο πρώτος. Και ταξίδια.

βλεπαν τὰ καυώματα τοῦ βασιλιά, για να καταλάβουν τί έχει. "Ετσι, άφου τὸν παρακολούθησαν κάμποσο, κλείσθησαν σε μια κάμαρα να κάμουν συμβούλιο.

— Θέλει καθάρσια τ'όνα πάνω στ'άλλο ! Έλεγε ο δεύτερος. Και δίαιτα. Κι' όταν οι παλατιανοί τούς ρώτησαν και καθένας είπε τη γνώμη του και διάορισε τὰ γυαιρικά του, οι άνθρωποι βρόθησαν σε μεγάλη διμυχανία : ποιόν ν' ακούσουν ; ποιανού τη θεραπεία ν' ακολουθήσουν ; Πήραν τις συντάγες, αλλά καμιά δέν έστειλαν στο φαρμακοποιό του παλατιού. Κι' ο βασιλιάς Πάντζαρος ο Πρώτος θά' έμενε αγίατρευτος ίσως για πάντα, αν, για καλή του τύχη — μα και των παλατιανών — δέν παρουσιαζόταν ξαφνικά ο Κίτσος.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η σκάλα που ανέβαζε στο τελευταίο πάτωμα ήταν στενή και σκοτεινή μ' ένα χαλί παλιό και τρύπιο. Στη Σάρα φάνηκε σαν να άφηνε για πάντα τον κόσμο εκείνον όπου είχε ζήσει όταν ήταν ένα χαϊδεμένο και καλομαθημένο κοριτσάκι.

Το παιδί που σκαρφάλωνε τη σκάλα που ανέβαζε επάνω στη σοφίτα, ντυμένο με το παλιό βελουδένιο φόρεμα, δέν είχε πια καμιά όμοιότητα με το ευτυχισμένο εκείνο πλάσμα. Όταν άνοιξε την πόρτα ένοιωσε για μιὰ στιγμή ένα οδυνηρό σφίξιμο στην καρδιά της. Ύστερα την έκλεισε, ακούμπησε στον τοίχο και κοίταξε γύρω της :

Ναι, στ' αλήθεια βρισκόταν σ' έναν άλλον κόσμο. Η σοφίτα, άσπρισμένη με άσβέτη είχε ένα ταβάνι γυρτό, που κατέβαινε τόσο πολύ προς το ένα μέρος, ώστε μπορούσε να το πιάσει κανείς με το χέρι του. Οι τοίχοι ήταν έδω κι' έκει σκοασμένοι και μαυροί από την υγρασία. Για επίπλωση είχε όλα τα σκαμμένα και άχρηστα έπιπλα του σπιτιού. Σε μιὰ γωνιά βρισκόταν μιὰ κουτσά και σκουριασμένη σόμπα, δίπλα ένα παλιό σιδερένιο κρεβάτι με πεταμένο επάνω του ένα άχυρένιο στρώμα και μιὰ φιλή τριμμένη κουβέρτα.

Κάτω από το φεγγίτη, απ' όπου δέν έβλεπε κανείς παρά ένα κομμάτι στυγερού ουρανού, ήταν βαλμένη μιὰ ξεκοιλιασμένη κόκκινη πολυθρόνα. Η Σάρα πήγε κι' έκατσε εκεί, αγάλλιασε σφιχτά την Έμιλυ, και με το μάγουλό της χωμένο επάνω στο μαύρο κρέπ: της κοούκλας, έμεινε ακίνητη χωρίς να βγάλλη έναν

άναστεναγμό, χωρίς να χύση ένα δάκρυ.

Και νά, που μέσα σ' αυτή τη νεκρική σιωπή, άκούστηκε ένα άλαφρό χτύπημα στην πόρτα, ένα χτύπημα τόσο δειλό, τόσο άτολμο, ώστε η Σάρα δέν το πρόσεξε και πήρε είδηση

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Σήμερα ο ήλιος καίει, αλλά μ' ευχαριστεί ύστερ' από τόσα κρύα που περάσαμε.

στο πρόσωπο της Μπέκυ, ένοιωσε το σφίξιμο που πίεζε την καρδιά της να άπαλύνη, τὰ σφιγμένα χαρακτηριστικά της χαλαρώθηκαν. Άπλωσε τὰ χέρια της προς το μέρος της Μπέκυ, ένω της ξέφευγε ένας λυγμός.

— Ω Μπέκυ, έκανε. Στο είχα πει και πριν πώς μοιάζαμε, πώς δέν είμαστε και οι δυο μας παρά δυο μικρά κορίτσια. Νά τώρα που γίναμε δλότελα όμοιες. Πάει πια η πριγκήπισσα !

Η Μπέκυ έτρεξε κοντά της, πήρε το χέρι της Σάρας και το έσφιξε επάνω στην καρδιά της και γονατί. ζοντας μπρός στη μικρή όρφανή, άρχισε να κλαίη από αγάπη και συμπόνοια.

— Όχι μίς, υπάρχει πάντα ! είπε με φωνή κομμένη από τὰ δάκρυα, ετι και αν σ'ας τύχη ε-σείς θα μείνετε πάντοτε πριγκήπισσα. Έίποτε δέν θα μπορούσε να σ'ας αλλάξη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ποτέ, σε όλη την κατοπινή ζωή της δέν έμελλε να ξεχάση η Σάρα την πρώτη νύχτα που πέρασε επάνω στη σοφίτα. Έπέρασε ώρες άπελπίσσιας και λύπης που θα τσάκιζαν και μεγαλύτερόν της άκόμη στην ηλικία, και για τις όποτες δέν μίλησε ποτέ της σε κανένα. Άλλωστε και κανείς δέν θα την καταλάβαινε.

Ήταν ετόχημα για αυτήν που στο διάστημα της φοβερής αυτής νύχτας, ενώ με τὰ μάτια όρθάνοιχτα μές στο σκοτάδι, βρισκόταν άνακαθισμένη στο κρεβάτι της, υπήρχαν και

διάφορα άλλα πράγματα που τραβούσαν άναγκαστικά την προσοχή της, όπως η παράξενη κάμαρα όπου κοιμόταν, το κρύο και η υγρασία. Διφορετικά δέν θα μπορούσε νάνυξη στον άδασταχτο αυτόν κόσμο. Στην αρχή δέν πρόσεχε τίποτε απ' όλα αυτά. Η σκέψη της ήταν προσηλωμένη σ' ένα ώρισμένο σημείο και επαναλάμβανε όλη ώρα μηχανικά :

— Ο μπαμπάς μου πέθανε, ο μπαμπάς μου πέθανε.

Άργότερα, πολύ άργότερα άρχισε να νοιώθη πώς ήταν ξαπλωμένη επάνω σ' ένα λεπτό και χαλασμένο

στρώμα και πώς άδικα στριφογύριζε επάνω στο κρεβάτι της για να βρῆ ένα μέρος λίγο πιο μαλακό, πώς ο άνεμος που οδρλιαζε πάνω από τη στέγη της φαινόταν σαν άνθρωπος που έκλαιγε και θρηνούσε δυνατά. Ύπήρχε όμως και κάτι χειρότερο απ' αυτά : από το ταβάνι, από το πάτωμα, από τὰ πρεβάζια άκούγονταν κάτι παράξενoi κρότοι, κάτι γρατσουνίσματα, κάτι τριξίματα περιεργα. Η Σάρα ήξερε από τη Μπέκυ, από που προέρχονταν οι κρότοι αυτοί : ήταν τὰ ποντίκια που έτρεχαν και κυνηγιόνταν μεταξύ τους. Μια δυο φορές μάλιστα είχε άκούσει κάτι μικροσκοπικά ποδαράκια να τρέχουν επάνω στο πάτωμα της κάμαρας της. Άθελά της τινάχτηκε και άνακάθησε στο κρεβάτι της και ύστερα ζάρωσε τρομαγμένη και κουκούλωσε το κεφάλι της με την κουβέρτα.

Η ζωή της είχε αλλάξει μονομιάς, από τη μιὰ στιγμή ως την άλλη.

— Για ποιο λόγο νά χρονοτριβούμε ; είχε πει η μίς Μιντσιν στην άδελφή της. Όσο νωρίτερα συνειθίσει στη νέα της κατάσταση, τόσο το καλύτερο γι' αυτήν.

Η Μαρριέττα έφυγε από το άλλο πρωί κι' όταν η Σάρα την άλλη μέρα το πρωί κατέβηκε στην τραπέζα για το πρόγευμα βρήκε τη θέση της στα δεξιά της μίς Μιντσιν πιασμένη από τη λαβίνα. Η Ίδια η μίς Μιντσιν αντί για καλημέρα της είπε ψυχρά :

— Σάρα, να σταθής να επιστατήσεις τις μικρές πώς τρώνε. Πρόσεχε

τες να κάθονται καλά και να μη λερώνουν το τραπέζο μόνον. Θα πρέπει να είχες καταβεί νωρίτερα. Η Λόττη έχυσε κιόλας το γάλα της επάνω στο τραπέζι.

Αυτό δέν ήταν παρά η αρχή. Στο εξής κάθε μέρα φόρτωναν τη Σάρα και με πιο πολλή δουλειά. Έκανε γαλλικά στις μικρές, τις προγόννας, τις πρόσεχε, αυτή όμως ήταν η πιο εύκολη και η πιο ευχάριστη από τις δουλειές που της είχαν αναθέσει. Σε λίγο άνακάλυψαν πώς μπορούσαν να την χρησιμοποιήσουν για το κάθε τι, για να κάνει φόνια έξω και σε οποιαδήποτε ώρα και με οποιοδήποτε καιρό και να τη φορτώνουν με όλες τις δουλειές που οι άλλοι βαρύνονταν να κάνουν. Η μαγείρισσα και οι καμαριέρες κανόνισαν το φέροσιμό τους σύμφωνα με το φέροσιμο της μίς Μιντσιν κι' ένοιωθαν μιὰ κρυφή έκανοποίηση που μπορούσαν τώρα να δίνουν διαταγές «στη μικρή», αυτήν που πριν από λίγον καιρό προσκυνούσε δλόκληρο το σχολείο. Ήταν γυναίκες με καλύτερα αίσθήματα και κακό χαρακτήρα, που έβρισκαν πολύ βολικό να έχουν κάποιον του χεριού τους και να ρίχνουν επάνω του όλα τους τὰ λάθη και όλες τους τις άφηρημάδες.

Τους πρώτους δύο μήνες η Σάρα είχε την έλπιδα πώς η προθυμία της και η καλή διάθεση που έδειχνε για οποιαδήποτε δουλειά κι' αν την έδωζαν να κάνει, η σιωπή που κρατούσε μπρός και στις πιο άδικες έπικρίσεις θα μαλάκωναν στο τέλος την

καρδιά αυτών που τις φέρονταν τόσο σκληρά. Μέσα στην όπερήφανη καρδούλα της είχε την επιθυμία να άποδείξη σε όλους πώς έδωζε τὰ δυνατά της να κερδίξη το ψωμί της, και πώς δέν την κρατούσαν εκεί από έλεημοσύνη. Μα ο καιρός περνούσε και κανένας δέν άλλαζε ούτε φερόταν εδσπλαχνικώτερα στη μικρή όρφανή. Όσο πιο εργατική και πρόθυμη φαινόταν η Σάρα, τόσο πιο άπαιτητικές και άυταρχικές ήταν άπέναντί της οι καμαριέρες και τόσο πιο πολύ τη γροθιάζε η μαγείρισσα.

Αν δέν ήταν τόσο πολύ μικρή, η μίς Μιντσιν θα της είχε αναθέσει μιὰ από τις μεγαλύτερες τάξεις.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Στέκω μπροστά σου προσοχή, Γλυκειά σημάδι άγαπημένη, Ω, την παιδούλα μου ψυχή με σένα που κλωστή τη δένει;

Πώς σάγαπώ, πώς σάγαπώ, Σάν σε σηκώνω στο κοντάρι, Καρδιοχτυπώ, καρδιοχτυπώ και σε κοιτάζω με καμάρι.

Πώς να σου τραγουδήσω, πώς ; Είναι η καρά σου σε μητέρας. Με σε όταν παίξη ο ελληνικός, Που τράνεψε και μένα άγέρας.

Είμ' ελληνόπουλο, γι' αυτό Νιώθω για σε τόσο λατρεία, Τώρα σ' το δείχνω στο σχολείο, Αύριο μπορεί στην έκστρατεία ! ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ-ΠΑΠΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΔΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

1. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΟΥΝΤΑΚΗΣ, Ρεβιντών Κρούσας, Αθήνας. Ίσοτίμος Α' Βραβείου 287ου Διαγων. Λύσεων. — 2. ΙΩΑΝΝΑ ΑΡ. ΒΕΚΙΑΡΕΑΗ, Μάγνος της Φιλοθέης, Αθήνας. Ίσοτίμος Α' Βραβείου 288ου Διαγων. Λύσεων. — 3. ΚΑΛΑΪΡΡΟΗ ΑΡ. ΒΕΚΙΑΡΕΑΗ, Νεράϊδα του Δάσους, Αθήνας. Α' Βραβείον 286ου Διαγων. Λύσεων. — 4. ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Ι. ΜΑΝΒΕΗΣ, Στέφανος της Δέλης, Κέρκυρα - Θεσσαλονίκη. Α' Βραβείον Δευτέρων Δέσεων 1939. — 5. ΣΠΥΡΟΣ ΓΕΡ. ΜΑΚΡΗΣ, Α γυρίστο Κεφάλι, Αθήνας. Α' Βραβείον Κρυπτογραφικού 1939.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(Της Αποτελέσματα στο φύλλο 23)

ΑΓΡΙΟΧΗΝΑ ΚΑΙ ΧΗΝΑ

Μι' αγριόχηναν, άτρομο πουλί, που άγκάλιαζε τά ούράνια Τύχη σκληρή την έβριζε σ' άνήλιο ένα κλουβί. Βαρσιά τή ζώναν σίδερα, και μ' άγρια περιφάνεια Μετρών τις ώρες τής σκλαβιάς άνήμερη, βουβή.

Ή χήνα ή άσπροφτέρουγη κι ή πολυαϊδεμένη Περγάνι με ή χαρούμενη μικρή της φαμελιά. Από τή μύθη φυλακή που λυώνει και πεθαίνει Αύτη που είχε τά σύννεφα τής θύελλας γιά φωλιά.

«Κακόμοιρη, σέ θλίβονται», τής λέει γεμάτη λύπη «Γιατί δέν ήθελες να ζήσ σά χήνα σπιτική; Έννοίες έμεξ δέν έχουμε, και τό φαί δέ λείπει Κι' όλημερίς έλεύθερα γυρνάμε στην αούή.

Ήου ή αιώνια πλάνισσα πάντα σέ ένους τόπους, Κρωιά μες στοξ άγριοβάτους μεγάλωνε παιδιά, Έτρομεξ τ' άγρια ζωντανά, φοβόσουν τούξ άνηώπους, Πάντα διωγμένη, βρέθηνεξ στο τέλος στη σκλαβιά».

Κι' ή αγριόχηναν ή περήφανη : «Δέ σέ ζήλευσά χήνα, Ή τύχη άξ μου είναι άστακη κι ή μοίρα μου βαρεία, Πλάνισσα έγω κι' άπάτριδη, χωρίς τά πλουτή εκείνα. Πού είναι γιά σένα ή ξενισσία, ή χαρά κι' ή λευτεριά.

«Δέ σέ ζήλευσά Γνώρισα τή λευτεριά πετώντας άπάνω από τά σύννεφα, Στ' άστέρια πού κοντά Παλειόντας στη θύελλα, τόν κεραυνό άψηφώντας «Όταν ό άγέρας τά φτερά μου φύσκανε πλατεία.

«Κοιμόμουνα τρομόκαρδη μέσα σ' έν' άγριο σπήλαιο Έκλωθα στούξ άγριοβάτους μ' άνησυχία τρελλή, Μ' άνέβαινα μεσούρανα κι' είχα οδηγό τόν ήλιο Πατριδα μου είχα τό άπειρο, έσά έχεις τήν αούή.

«Δέ νοιάζομαι τή φυλακή που τή ζωή μου δένει. Ποιός θα μου πάρη τ' όραμα, τήν άφραση χαρά Τών ουρανών που γνώρισα ; άλλοι, σ' όποιον πεθαίνει Χωρίς να ζήρη τί θα πη νάχη κανείς φτερά».

Ροξελάντια
Μεγάλη Τάξη, Β' Βραβείον

ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Άνοιξη
Στίχοι του Άρκάδουξ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ, ΤΟ ΕΛΑΦΙ, Η ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΑΛΛΗ ΚΙ Ο ΓΕΡΟ ΠΙΘΗΚΟΣ—ΠΟΥ—ΤΑ—ΞΕΡΕΙ—ΟΛΑ

«Ένα έλάφι έτρεχε γιά να ξεφυγή από τούξ κυνηγούς που τό καταδίωκαν. Άλλοιασμένο από τό φόβο πήγαινε σχεδόν στα τυφλά κι' έτσι τά κέρατά του μπλέχτηκαν στα χαμηλά κλαδιά ενός δέντρον που ύφανόταν μεγαλόσοφα, μόνο αυτό στην άπέραντη χλοερή έκταση. Οι κυνηγοί τό έφτασαν κι' έτσι τό έλάφι πέθανε, ένά καταριόταν τό δέντρο που ήταν ή αιτία τού χαμού του.

Μιά καμηλοπαράλλη, που μέρες τώρα διέσχζε τήν άτέλειωτη πεδιάδα χωρίς να μπορη να βάλη μπουκιά στο στόμα της εξ αιτίας τών ψηλών της ποδιών, είδε από μακριά τό δέντρο με λαχνάρα. Ήληθιασε με δσοξ δυνάμεις τής έμεναν, χόρτασε τήν πείνα της κι' άπομακρύνθηκε εδλογώντας τό δέντρο που τήν έσωσε.

Κι' ό γέρο κίθηκος που τά ξέρει όλα σκαρφαλωμένος σ' ένα κλαρι μουρούριου σκετακίου : «Τό δέντρο δέν είναι ούτε καλό, ούτε κακό. Δέν θάτροπε κανείς να τό χαρακτηρίση έτσι ή άλλοιώς, άπου τό ίδιο δέν έχει συναίσθηση του καλού ή του κακού που προξενεί».

Γιάλιε
Μεγάλη Τάξη, Α' Βραβείον

ΚΙΣΣΟΣ ΚΑΙ ΛΥΓΑΡΙΑ

Κάποιος κισσός σκαρφαλωμένος σ' ένα μεγάλο πλάτανο κορόιδευε τή φτωχή λυγαριά που ήταν δίπλα σά ποτάμι.

— Καίμενη, τής έλεγε, σέ λυπάμαι νασαι τόσο χαμώ, να μη βλέπεις τόν ουρανό, τά πουλιά... — Σάκα, τόν έκοφτε έκσινη. Προτιμώ δά κάτω να νοιώθω πώς ζώ με τή δύναμή μου, παρά αούό δά ψηλά με ζήνη βοήθεια.

Σίφουνας
Μεγάλη Τάξη, Β' Βραβείον

ΛΥΟ ΣΚΥΛΙΑ

Κάποτε ένας σκύλος έκλεψε από ένα χάσάπη ένα μεγάλο κομμάτι κρέας. Σε λίγο βρσκει έναν άλλο σκύλο και τού λέει :

— Έξερεις, φίλε μου, σήμερα θα φάω καλά, γιατί κατώρθωσα ν' άσπάζω έναν καλό μεξέ που τόν έκλεψα σέ κείνον και τόν κήπο. Ό άλλος δέν μιλήσει. Όταν όμως τό μισομέρι ό πρώτος έπήγε να φάη τό κρέας του, δέ βρήκε τίποτα. Έύκολα κανείς άποκάτά κάτι, αλλά πολύ δύσκολα τό φυλάει.

Ρυχοτραγόπουλο
Μεγάλη Τάξη, Γ' Βραβείον

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΡΦΙΑ

Έλαμπε τό καινούργιο τραπέζι άπ' τή χαρά του. Γυάλιζε ή φρέσκια του μυογιά. Πώς ήταν δρόσο και λεία, χωρίς ναίαι πουθενά φαγομένο ! Όλα του, όλα του, ήταν τόξ όμορφα ! Μά, όχι όλα του... Τί χόγια ! Κείνα κεί τά καρφιά τί γυρνούανε ; Γιατί τού χαλνούσανε τήν όμορφιά του ; Άκούξ εκεί ! Τί θέλουν με μιά τά παλιοσιδεράκια ; Καλά θα κάνανε να μην άνακατεύονταν κι' αούτά.

Άκουσαν τά καρφιά τά παρσίονα του τραπέζιου κι' άποφασίσαν, γιά εκδίκηση, να φύγουν. Όλο χαρά τό τραπέζι. Τώρα μάλιστα, Ήταν έν τάξει. Μά τρεχαίει ένας άνθρώπος, πάει ν' άκουμπήση στο τραπέζι και τό τραπέζι διαλύθηκα. — Μά τί είν' αούό πάλι ! Φόναξέ ό άνθρώπος. Τραπέζι χωρίς καρφιά ! Γι' νεν' αούό ; Αούό δέ λέγεται τραπέζι ! Και κοίταξε περιφορητικά τό ριγιμένο κάτω τραπέζι.

Και τότε τό περήφανο τραπέζι, ταπεινωμένο, κατάλαβε πώς χραιάζονται και τά καρφιά—είν' άπολύτως άναγκαία—κι' άξ μήν είναι και τόσο όμορφα. **Δοξαμέντο Άνθρωπεί**
Μεγάλη Τάξη, Γ' Βραβείον

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμά δέ πιστεύω τά όνειρα. — Γιατί, παιδί μου ; — Είδα ένα παγωμά αδύνατον : Ότι άφησε τά κλειδιά άπάνω στο μπουφέ. (Παλιό) **Εύέλπες**

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

Άθήναι, 42 οδός Εθνεπίδου τήν 7 Μαΐου 1940

ΤΟ προηγούμενο δωδεκασέλιδο φυλλάδιο, αφιερωμένο στο Μάη, στα Λουλούδια, στην Άνοιξη, ήταν μιά μικρή συμβολή στην ώραία Έβδομάδα τών Δουλοειδών που διοργάνωσε με τόση επιτυχία ό εμπνευσμένος πάντα Ύπουργός Διαικητής πρωτεύουσας κ. Κ. Κοτζιάξ.

Είναι γεγονός, Στοιχειωμένο **Καράβι**, όλα τά παιδικά περιοδικά, που βγήκαν κατόπι άπό μένα, με μιμήθηκα, ένθ' ένθ' δέν μιμήθηκα κανένα παρά όλο μου τόν κανονισμό τό βρήκα, τόν έπενόησα μόνη μου. Άλλά γιά να μιμούνται όσα κάνω, θα πη πως είναι καλά, κι' αούό με κολακεύει... Άλήθεια, πολύ δυσάρεστο ή άποκάλυψη του ψευδώνυμου που κέριται σά μυστικό. Και γιά να τήν άποφύγη ό ψευδωνυμώχος δέν πρέπει να έμπιστευτείται τό ψευδώνυμο του σέ κανένα...

Μόνα Δίξα, ό κ. Φαίδων, που σ' εκτιμά και διαδέχεται όλα σου τά γράμματα, εκράτησε τό σημερινό σου γιά να γράψη 'Αθηναϊκή Έπιστολή'. Άφορη ή τού δίνει ή άπαντήσή μου εκείνη που ξετρόπισσε σέ μιά παλιά μου Άλληλογραφία, στον τόμο τό 1889. Γιατί άπό τότε τά πράγματα άλλαξαν πολύ... Πέρ στη μαμιά σου πώς ό «Άλκιος ό Νέος» δέν άτυκώθηκε άκόμα σέ βιβλίο, ούτε σέ περιοδικό. Είναι άπό τά άνεκτότα θεατρικά έργα του κ. Φαίδωνος που θα έκδοθούν, έλπίζω, άργότερα.

Οι δύο παραπάνω άπαντήσεις έμειναν άπό τό προηγούμενο φυλλάδιο, γιατί δέν έχωρασαν. Είναι, βλέπετε, άρκετά έκτακτες. Οί άπάντες όμως, οι νέες, πρέπει να είναι πολύ συντομώτερες, γιατί έχω τόσο πολλά γράμματα σήμερα, όσα, άν ήθελα να σκεντήσω σ' όλα όσα μου γράφουν, θα γέμιζαν κι' οι έξη σήτες με Άλληλογραφία. Και πού θα δημοσιεύονταν οι Άσκήσεις κι' οι Μικρές Άγγελίες ; **Ναυαλόηξ**, Άλκατε, κανέν' άπό τά παιδικά διηγήματα του Παπαδιαμαντή, όποιο σέρεσαι καλύτερα, ή τήν «Άδελφοά μου» του κ. Φαίδωνος που σ' ευχαριστεί και γιά όσα γράφεις. Τά πορτοφόλια του 288ου θα τά είδες στο προηγούμενα.

Σιδερένιο Χέρι, σου έστειλα δύο δεσμίδες λυσοχάρτου. Ναί, τις λίσες τών Ασειγρίφων να τις γράφεις όποις τις γράφω κι' ένθ' ένθ' αούό άναλυτικά : **Ισηνή** (είς, μήν, ή). Έτσι και τόν Γρίφων, και τών Άκροστιχίδων κτλ. Ευχαριστώ. **Σοδ τό άνέκρινε**, **Βασίλισσα τών Ρόδων**, και... δέν σέ μαλλώνω που έλλαξες ψευδώνυμο. Άρισμένως «ή χαρά κι' ή άγάπη» που σ' άπλημύρισε, ήταν άπό τήν ώραία άνοιξιότικη ήμέρα και τόν περιπατό σου στο κάρκα...

Συλλυπητήρια, **Ναπολιτάνα**, γιά τό θάνατο τής έαδελφοάξ σου, ευχαριστήρια γιά τήν γενναία έπαρσίση που μου έκαμψε στο σχολείο—και πού είχε τόσο καλό αποτέλεσμα— και συγκαρητήρια γιά τούξ ικανοποιητικούς σου βαθμούς. **Θά είδες**, **Ναός**, γιά τήν εγκριση του ψευδώνυμου σου. Κι' ένθ' ένθ' ευχαριστώ τόν **Στέφανο Άράγγιο** και τόν **Ραφαήλ** που μου έκαμναν ένα τόσο καλό φίλο. Άλλά Άσκήσεις πρξ δημοσίευση δέν είναι τώρα δεκτές. Γι' αούτες γίνεται Διαγωνισμός που ή προθεσμία του έληξε πού πολλού.

Πολύ σωστόξ οι σκέψεις σου γιά τό Πένταβλο, **Αίξ** **Δροσεύει**. Άν δέν έσταλναν παρά μόνο δσοί έχουν βέβαιη τή νίκη, κι' όχι κι' άκείνοι που κάνουν μιά δοκιμή και μιά γύμναση γιά τό μάλλον, οι άπαντήσεις θα ήταν λιγές κι' ή καθίρωση του Πεντάβλου προβληματική. Γι' αού το «Μ. Πρωγήμισσα» μήν άνησυχίξ : τή β' έφαρμγία θα δημοσιεύονται μεγαλύτερες συνέχειες γιά να ταλειώση με τόν τόμο.

Γαλάξιο Κρινάκι, ευχαριστώ πολύ γιά τό ξεσπάθωμα. Έστειλα τόν νέα μου φίλη τά φυλλάδια και σέ σένα ό τετραδία. Άνευχόμασα τό κ. Φαίδων, κι' ένθ' ένθ' σου έστειλα τόν 'Οδηγό, **Μερωμένο Κρινάκι**. Ό πολύ ώρατος τόμος του 1938 ύπάρχει μόνο έδεται και τιμάται δρ.115. Στο νησί σου μόνο επτά διαπλασώπουλα έχω. Δέν είναι λίγα ;

Νένη Καρμάκου, με χαρά διάβασα κι' ένθ' ένθ' τό πρώτο σου γράμμα. Γιά ψωδώνυμο θα μου στείλεις δρ. 10, γιά λυσοχάρτο δρ. 4,50 και γιά 'Οδηγό δρ. 6. Αουτωχίξ δέν έχω τόπο να σου γράψω πώς λύνονται οι ένυματικές Άσκήσεις. Αούό θα τό μάθεις μόνη σου, με τήν πείρα.

Έχεις δικίο, **Τάρα**, που τόσο άγαπας τήν κιθάρα. Άποδίδει τά κομμάτια πού γλυκά, πού παθητικά. Είναι όμως πολύ δύσκολο όργανο. Έξά πού τά καταφέρνεις καλύτερα : στο βιολι ή στην κιθάρα ; **Καθίξ** βλέπετε στην «Αθηναϊκή Έπιστολή», ό κ. Φαίδων γύρισε άπό τή Θεσσαλονίκη καταγοητευμένος. Στο έρχόμενο θα σάς πη τις έντυπώσεις του άπό τήν τριήμερη έκεί διαμονή του. Πολλά διαπλασώπουλα δέν είδε—μόνο τήν **Εύάννα**, τό **Δευκοτυγγιάνη**, τόν **Τάνταλο** και 3—4 άλλα που δέν τού είπαν, ή δέν άκουσε, τό ψευδώνυμο τουξ. Και αούό γιατί τις ήμέρες του Πάσχα τά περισσότερα είχαν πάει έκδρομή. Να, όπως ό **Τάραξ**, που ένθ' ό κ. Φαίδων πηγάνισε στη Θεσσαλονίκη, αούός, καθίξ μου γράφει, άρχοταν στάς Άθήνας...

Ναί, **Πρόμαξη** τής 'Ελευθερίας, τό Πένταβλο όχι μόνο θα γίνω, αλλά νομίζω πού θάχη κι' επιτυχία, από λίγες ματιές που έβριξα στις πολυπληθείς άπαντήσεις. Ό κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί πού ένδιαφέρθηκες τόσο γιά τό ταξίδι του.

Όλα λογικά και έν τάξει, **Συριοανόπουλο**. Αούό άπαντή στο γράμμα σου **Αά**, που όσα άναφέρει τά έλαβα. Έχω άκόμη μπροστά μου τό **Α5** με τά ώραία λουλουδάκια, και τό **Α6** με τις σχέξ γιά τό Πάσχα και τήν επόχωση γιά ξεσπάθωμα. Ευχαριστώ γιά όλα !

Άδολέρ, γιά τή «διαπλασιτιά» σου που τήν περιγράφεις και τόσο ώραία, είμαι κατανευσιασμένη. Τό χειρόγραφο εκεινο του **Σίφουνα** ήταν μεγάλο, πολυσέλιδο, εξαίρετικό—μετάφραση διηγήματος—και γ' αούό έκαμα τήν **εξαίρεση** να τού τό φυλλάξω γιά να τό πάρη διαν θα έρχόταν στο γραφείο μου.

Άδικα φοβήθηκες, **Σίφουνα** : φσιγόντας, ό κ. Φαίδων είχε αφήσει τήν Έπιστολή του προηγούμενου, και μόλις άφύοις, έγραψε τή σημερινή. Καίρω που είσαι τώρα καλά. Κομμάτι στείλες άλλο, γιατί εκεινο δέν τό ένέκρινε.

Μαργαρίτα Π. Φ. Αμείδα, βαθεία με συγκίνησε τό πρώτο σου γράμμα που έκφραζε τόσο ώραία τήν άγάπη σου και τήν ένγνωμοσύνη σου σέ μένα και στούξ συνεργάτες μου! Είπα σ' έναν ένα τά καλά σου λόγια και όλοι σ' ευχαριστούν. Άλλά δέν θα πάρηξ και ψευδώνυμο, άφοξ μπαίνεις στην κίνηση ; Περιμένω. Άρκετ, **Ρεζεντά**, ή άνάγνωση τής Έπι-

γραφής γιά να θεωρηθή όρθή ή λύση. Άλλά τόσο δύσκολο σοδ ήταν να πηξ με τί τόπο τή διάβασξ ; Κατά στήλη (καθέτως), ή κατά στίχοι (οριζοντίως) ; άπό πάνω ή άπό κάτω, ή μιά από πάνω και μιά από κάτω (εναλλάξ) ; Κι' άπό τά δεξιά, τάριστερά, ή πάλι εναλλάξ ; Ή κυκλικώς, δλακωδώς, μαιανδροειδώς ; Αούό είναι οι κυριώτεροι τρόποι που γίνεται και διαδέχεται μιά Έπιγραφή.

Κρέμα, **Άμείδα**, που δέν ήρθε, να σ' έννοήριξαι κι' άπό κοντά. Άλλη φορά, ξ ; Ευχαριστώ πολύ γιά τις ώρες σου πασχάλινες σχέξ. Δέν άμφιβάλλω πως θα πέρασεξ ώραία στα Τρίκαλα. Είπα στον κ. Ε. πως στο σχολείο σας ό καθηγητής σας διάβασε τής «Φοιτητάξ» του και ού ήξερεξ να πηξ καλλά γιά τόν άγαπητό σου συγγραφέα.

Ό **Φαίβος** με παρακαλεί να ξαναουστήσω τά φτωγά παιδιά που θέλουν με δέν μποροξ να γίνωξ διαπλασώπουλα. Είναι δυο αδελφια, όσα με συνδρομή άρκετ. Θα βρωξ κανέναξ να τούξ τήν πληρώξ ; Έκράτησα τά όνόματα και τή διαδύναση που μου γράφει ό **Φαίβος** και τόν ευχαριστώ γιά τις σχέξ.

Και σένα, **Μάρκο Μπότσαρη**, σ' ευχαριστούμε όλοι σας. Και τί όμορφα πού εικονογράφησε τις σχέξ σου ! Άπό τούξ βαθμούς σου κι' ένθ' είμαι ευχαριστημένη. Τό σκίτσο του «Αστυφύλακος τής τροχαίας» καλό ως είδα, άλλ' άτσυχο.

Με συγκίνησε, Άγι, ή έκφραση τής ένγνωμοσύνης σου γιά τούξ φίλους που έκαμψε άπό μένα. Κι' άλλ' όσα είναι λαμπρά αούτά τά διαπλασώπουλα που έννοήριξαι : **Δίοξ**, **Ήθεξ**, **Άλκιος Μόρας**, **Μορφώξ**... Όσο γιά τό σύνθημα τής άναγνωρίσεως, τό οκτώ ήξα κι' ένθ' και συμφώνά πώς τό καλύτερο, τό απλούστερο και τό... άκινδυνώτερο είναι «τόμα μου : **Διάπλασιξ**». Άξ καθιερωθή λοιπόν.

Διγαίοτελαγίτη, σ' ευχαριστώ γιά τό «Καλό Πάσχα» που μου έγραψε σέ χαρτί κατακόλιτο με φυσικά λουλουδάκια—τί ώρατο ! Και τό δικό σου, **Τάραξ**, αλλά και τό γράμμα που τό συνόδεσε.—Βραδύτητα και τά δικά σας γράμματα, **Μερωμένο Δοξάκι** και **Γαλινομάτια**, αλλά δέν έμεινε τόπος να σάς άπαντήσω ούτε με λίγα λόγια.

Ή δ. **Ελένη Αμπίση**, άπό τις Πάτρας, μου γράφει πως τά Έξηνιαρένά μου, που τά διοργάνωσε αούτή, θα γιορτασθούν έκεί στο θερινό Δυρικό θεατρο τήν 26 Μαΐου. Ό κ. Νομάρχης, που ένδιαφέρθηκε πολύ, όρισε τήν ήμέρα, και τήν προεδρία τής Έπιτροπής άναδέχθηκε ό **Δήμαρχος Πατρών κ. Ρούφος**, καλιό κι' αούός διαπλασώπουλο (με τό ψευδώνυμο **Άφρακιάξ**). Ή γιορτινή παράσταση θα είναι πραγματικώς ώραία, κι' άπό τις εισπράξει, άφοξ βγούν τά έξοδα, θα ήγγραφοξ πολλά φτωγά παιδιά συνδρομητάξ μου. Ή δ. Αμπίση, που δέν έχω λόγια να τήν ευχαριστήσω γιά τήν ένγένικη τής πρωτοβουλία και τούξ μεγάλους της κόπους, μου γράφει και πολλές άλλες λεπτομέρειες. Άλλά δέν χραιζέται να τις πώ έδδ. Οι Πατρινοί φίλοι μου θα τά ίδούν όλα, οι έλλαί θα τά διαδέσουν άφοξ θα γίνωξ...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ.

«Σε σήμερα έλαβα και τά έξήξ : «Κάποιος σπείτι», «Ή αούτοβιογραφία μου», «Θερνάξ διακοπέξ», «Ανάμνηστο», «Νύκτα στο Νελο», «Βλέψη», «Βωδ έχριστα ή Άνοιξη», «Σπή θαλασσα», «Γιατί άργη-

ας ;», «Τὸ ποδόσφαιρο», «Ὁ θάνατος τοῦ καναρινοῦ», «Νυχτολούλουδα», «Ἡ λαμπάδα», «Τὰς τρεῖς τῆς Σελίδος μας».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα- νενύεται, ἐν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα. ἔρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἕως τὴν 30 Νοεμβρίου 1940. *Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ. ἐνέγκουν εἰς ἑγέρσια, καὶ ἔσα ἐπὶ Κ, εἰς κριτοῖσα.

Νέα Ψευδώνυμα : Ἀθανάσιος Διά- κος, ἄ. (ΝΑ). Διάνα, κ. (ΜΑ). Μέλλον Ναύαρχος, ἄ. (ΝΑ). Κροκέατης, ἄ. (ΠΠ). Ἀριστοφάνης, ἄ. (ΧΜ). Εὐέλπις, ἄ. (ΑΚ). Κερασολούλουδο, κ. (ΣΑ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Ἀσ- κρος Γλάρος, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀσκάζεται τοῖς φίλοις τῆς : **Γκλόρια** (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκριναι, καὶ χαίρει πολὺ γιὰ τὴν ἐπι- στροφὴν σου) **Τάσση Κριθαρῶν** (καλῶς νὰ εἴδῃς σοῦ κρατῶ τὰ φυλλάδια ἀπὸ τὸ 21ο καὶ περιμένω) **Διστ** (αὐτὸ τὸ στίχοιο δὲν τόσος τῆλα καλῶ) **Σωὶαν** (πολὺ ὠ- ρατο τὰ γράμμα σου ποὺ μοῦ ἐξηγεῖ πῶς ἐμπνεύσθηκες τὸ κομμάτι σου· ἀλλὰ δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα καὶ δὲν ξέρω— τὸ εἰ- πῶν μόνο— πῶς θὰ εἶναι τὸ τίσι ὄρατο κ' αὐτό) **Κυπριώτικο Μενεξεδάκι** (συμ- μορφώθηκα ἔστειλα καὶ στήν Ἑλληνο- σοῦλα τῆς **Κύπρου** δ.τ.ι ἐξήγησε, καὶ τὴ χαίρω μὲ τὴ **Βασίλισσα τῶν Λου- λουδιῶν**) **Δουλοῦδι τῶν Ἀλιεῶν** (ἐλα- θὲν τὸ σύντομο γράμμα σου ἀπὸ 22 Μαρ- τίου· μὰ ἐδῶ εἶσαι ἀκόμη; δὲν ἐφυγες γιὰ τὴν Ἑλλάδα;) **Μύρτιαν Φλόρη** (οἱ λόσεις ἐν τάξει· περιμένα καὶ τίς ἄλλες σου ἀπαντήσεις) **Λούκα Ὑσμῆζον** (σοῦ εἶχα ἀπαντήσαι παραπάνω, δὲν ἔλαβα καὶ τὸ δεύτερο γράμμα σου· αὐτὲς τίς Μ. Βικόνες «σὰ γραμματόσημο» δὲν τίς κα- ταλαβαίνω· κάποτε ἐδημοσίευσσα μιά γιὰ δοκιμὴν, μὰ οὔτε στὰ παιδιὰ ἄρρεσε) **Με- γάλην Ἑλλάδα** (λυποῦμαι ποὺ σ' ἔβαλα ἀδικα σὲ κόπο· εἰς ἀργίαις ἢ σειρὰ τοῦ γράμματός σου ἐκείνου, ἐνεκα... ἢ πλημ- μύρια, κ' ἀκόμα, ἐπειδὴ ἡ ἀπάντησις ἦταν μεγάλη, δὲν ἐχώρησε στὸ ἕνα φύλλο καὶ φυλάχθηκε γιὰ τὸ ἄλλο) **Θερμοπίδινα** (σοῦ ἐνέκριναι, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ νέο ψευδώνυμο· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβά- σω μὲ τὴ σειρὰ του καὶ θὰ σοῦ πῶ) **Κί- τσαν Μαλινοῦτη** (πολὺ ἀδχαρίστως στεί- λε νὰ ἴθῃ) **Τεμπέλιαν** (τὰ οἰκτῶσα πολ- ῶ καλῶ) **Πλυσιῶν Ἡσιρωτοπούλαν**, **Χωριωτοπούλο τῆς Κύπρου** κτλ.
Εἰς ἔσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὸ Πάσχα ἀπαντήσῃ ἀπὸ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 291ου Διαγωνισμοῦ Λέσεων. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τού- του δεκταὶ ἔρχοι τῆς 11 Ἰουλίου.

279. Λεξιγίγιφος
Συμπλεκτικὸς μὲ ζῶο ὄρατο,
Καλὸ καὶ χρήσιμον πολὺ,
Κάνουν φιλόσοφον ἀρχαῖο,
Μὰ φουκαρὰ καὶ κουρελλή.
Κεφαλωνιτοπούλα

280. Μεταγραμματισμὸς
Στὰ κελάγη ταξιδεύω
Τὴν πατρίδα προστατεύω
Καὶ τὴ δόξα κυνηγῶ.
Μ' ἀναστεναγμὸς μὲ πιάνει,
Γιὰτὶ γράμμα του ἕνα χάνει,
Κι' ἄλλο ἀντ' ἄλλον βάσω ἐγώ.
Κεφαλωνιτοπούλα

281. Στοιχειόγιγιφος
Εσχάστῃκα νὰ τὸ κοιτάξω
Κι' ἐστατικὴ νὰ τὸ θαυμάζω.
Μὰ ἕνα του γράμμα πέφτει ξαφνικῶ,
Καὶ νὰ, σκυμμένη τῶρα, τὸ εἰσιμάζω.
Γιὰ νὰ γλυτώσω... τὰ μηδενικά,
Κεφαλωνιτοπούλα

282. Αἶνιγμα
Ξέρω μιά τριμελῆ οἰκογένεια :
Ὁ κῆριος σφουρίζει, τραγουδεῖ,
Καὶ ἡ κορμία μὲ πολλὴν εὐγένεια.
Στὸ σπῆτι ἐμπρὸς μᾶς δέχεται.
Ὅσο γιὰ τὸ μικρὸ τους τὸ παιδί,
—Τὸ ἱποκοριστικὸ τους δηλαδὴ—
Αὐτὸ ὅλη μέρα... βρέχεται.
Κεφαλωνιτοπούλα

283. Φαρωνόκαλον
Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστεριόκοι διὰ
γραμμάτων οὕτως ὥστε νάναγιώσκων-
ται εἰς ἀρχὴς κατὰ σειρὰν: ἰχθύς ὀξυρ-
ρυγχος, ἐπιτομον παρσίτων, τετραπό-
δον καχύδερμον, ποταμὸς τῆς Ἑλλά-
δος, βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, μουσικὴ
σχολή.
Μικρούλα Ντόριτ

284. Κρυπτογραφικὸν
12345678 = Ἀρχαῖος κομφοδιόγραφος.
2315638 = Γάλλος δραματογράφος.
32253678 = Ἀρχ. ἱστορικός.
42353678 = Ρωμ. αὐτοκράτωρ.
58453578 = Τύραννος.
632158878 = Μυθολογ. αὐτάρσεκος.
78423176 = Ἡσίοβλημα ἐνίον ζῶων.
8423478 = Ἄνυμις.
Πρόμικχος τῆς Ἑλευθερίας

285-289. Πτερωτὸν Γράμμα μετὰ
Φωνηεντογράφου
Πᾶσα αἰ κάταθι ζητούμεναι λέξεις
ἔχουν ἀπὸ ἐν γράμμα (φωνήεν) κοινὸν
— τὸ πτερωτόν, — τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ
πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δεύτερον εἰς
τὴν δευτέραν κ.ο.κ. :
Κράτος τῆς Εὐρώπης— Γεωμετρικὸν
σχήμα — Μέγας πλανήτης — Μία τῶν
διαστάσεων τῶν σωματίων— Νῆσος τοῦ
Αἰγαίου.
Τῆ βοηθεία δὲ τοῦ κοινοῦ αὐτοῦ φω-
νήεντος, ὁσαυδήποτε φορὰς ἐπαναλαμ-
βανόμενον μεταξὺ τῶν κἀνωθι συμφῶ-
νων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον
σοφρὸν πρέπει νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχη-
ματισθοῦν ἄλλα κέντες λέξεις.
Ἰσοπ-σρα-φρ-εριο-θες
Μένα-Αἶξα

**290. Φωνηεντόλιπον ἀπὸ Διπλὸ Κε-
φᾶλι.**
Νὰ προστεθῇ ὡς κεφαλή ἀπὸ ἐν σύμ-
φωνον εἰς τὰς κἀνωθι λέξεις, ὥστε νὰ
σχηματισθοῦν ἄλλα τόσα, τὰρχικὰ τῶν
ὁποίων ὁλοπτελέσουν φωνηεντόλιπον
τοῦ τύπου : * * * * *

τοῦ ὁποῖον ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις :
ἄμα, ὄσος, ἔσανος, ἀρτιος, ὄμας, ἀδλός.
Πρόμικχος τῆς Ἑλευθερίας
291. Φωνηεντόλιπον
* * * * *
Πρόμικχος τῆς Ἑλευθερίας
292. Γρίφος
Σ
Πρόμικχος τῆς Ἑλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 9
96. Ἀσπίς (ἄρα, μῦς).—97. Λυών -
λέων.—98. Θωμάς-ψωμάς.—99. Ἀλ-
γος-λαγός.
100. Κ 101. ΜΑΡΚΙΑ-
ΠΟΥ ΝΟΣ (* Ἄρνος.
ΑΙΝΟΣ ροιά, Κρόνος, Ἴ-
ΕΥΡΩΤΑΣ ρόν, Νίνος, ὄρ-
ΔΩΔΩΝΑΙΟΣ νις, Σάμος.—102.
ΖΕΥΣ (Ζωφερός, Εἰρήνη, Ὑστερον,
Σόφρων).—103. Δύο κακῶν προκαίμε-
νον τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον.—104. Ἐ-
σο αἰσιόδατος (ἐς ο ἐς ἰ οδ, ἔξος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 290]
Γαρβένια, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἔτσι ἀργο-
πορημένην... ὑποδοχήν! —Τριφύλλι, φτά-
νω ; ; Ἐπτας τετραδικί ;
ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 291]
Τριφύλλι, δὲν ἀλληλογραφῶ μὲ Σκυρια-
νόπουλο. Ἄν ὄναιρεῦσαι, ἔβηνα. Ἡ φάρ-
σα ἐξακολουθεῖ ; ;
Στοιχειωμένος Κάβος

[Μ' — 292]
Στοιχειωμένε Κάβε, δὲν ντρέπεσαι νὰ
μικρὸς κεραμίδας ἀπὸ μωρὰ ; ! Ἐἰ Κο-
θωνάκι ! ! ἔβηνα ! !
Τριφύλλι

[Μ' — 293]
Στοιχειωμένε Πύργε, τὸ πόδι πῶς κάσι ;
μυθῆδες φάρμακ ε ; !
Τριφύλλι
[Μ' — 294]
Ἀλκυὸν, ποῖα ἢ διαδουνοῦ σοῦ ; Μίρικα,
ἔλαβα, ἔστειλα.
Σίφουνας

[Μ' — 295]
Καινούργιο ἀστὲρ στὸ διαπλασμακὸ στα-
ρέωμα ! ! Ἰσοκλιθεῖτε ! ! περὶ δ :
ΜΕΛΛΩΝ ΝΑΥΑΡΧΟΣ

[Μ' — 296]
Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ
μὲ θλους-ες. Γράφεις : Νικ. Ἀγαγνο-
σιδάην, Ἐπάρχου, Γρεβανά ;
ΜΕΛΛΩΝ ΝΑΥΑΡΧΟΣ

[Μ' — 297]
Στέλλω ἕνα φιλικότατο χαιρετισμὸ
στούς : Τίν-Τάν, Αἰὲν Ἀριστεύειν,
Τριφύλλι, Χρυσόπτερον Ἀετὸν, Ρομπιὲν
τῶν Δασῶν καὶ Ναυτάκι.
Προσκοπῖνα

[Μ' — 298]
Ἀγαπητὰ Διαπλασμοπούλα-ες, ἀλληλο-
γραφῶ μὲ θλους-ες. Αἶφες : Διῖδα Περ-
σεφόνη Γιάνου. Τηγάδιον Σάμου, διὰ :
Νησιωτοπούλα

[Μ' — 299]
Καταγγέλωμε «Ναπολιτᾶνα» ἐπὶ ἀπο-
μνήσει Μ. Μυστικῶν μας.
Τούρος, Σκυριανόπουλο

[Μ' — 300]
Μ' — 294 — 133 — 91. Ποῖς ἀπὸ τοῦς
Τρεῖς σὰς ἔχει δίμο ;
Τούρος
[Μ' — 301]
Ἀδολά, μὲ μεγάλη χαρὰ. Στείλε : Τά-
σον Ἀλεξανδρόπουλον, μαθητὴν, Με-
σολόγγι.
Ἄσπρος Γλάρος

[Μ' — 302]
Ἀνταλλάσσω τετραδικία. Αἰσιθ[ι]ς :
[Μ' — 258]. Λευκὴ Καμέλια, Γαλιανο-
μάτα, εὐχαριστῶ γιὰ τετραδικία. Δάνην,
καλῶς ἤλθες ! Ἀδύκα, ἔλαβες ;
Ναυτάκι